

המשפט הועבר למוג'ד

אחד מימי שלי החורף, אותם ימים היוצאים דופן, כביכול, והריהם שוטעים אורה וזיו, חמה ברקיע ניבסת מבין תכול-קסם אינסופי. ריחות אביב: דשן אדמה, ירק השדה — נישאים מרחוק ומזרחלים לנחיריים.

ליד בנין נמוך קומה, אך ארך מי דות — הוא בנין מטה הגדוד — רבה המולה. הר. ס. ג. טרה, אך לשוא, להשתיק רחש ומללם של הנאספים. לבסוף התרחש והפריח קריאה פסקנית, רבת משמעות.

לרגע, השתררה דממה. אולם, רק נעלם זה במעמקי הבנין, שוב נעזרה המהומה כפראשונה.

לא, אין בנח אדם לבלום יצורים אלה ששוב אינם אלא פקעת של עצ-בים, עומס של רגשות מעורבים המת-נגחים זה בזה.

היום, יום משפטים אצל המג'ד. עבריינים, מרביים — מועדים, עומדים ליתן את הדיון, מי על עבירה של מה בכך ומי על עון כבד המחייב תגמול של ממש, כדי לרצותו.

מסתודים היו איש עם רעהו. שומע עם עבירה של זה וטענותיו של אחר, עד שמסתבר לכל אחד מה טענות יטען, מה יגרע ומה יוסף ומה כובד העונש שיוטל לאחר ככלות הכל.

רק אחד מבין כולם לא התערב בקהלים של הנאספים. טוראיראשון, דנון יוסף, התהלך בגפו והזדקן לעינים. וזאת — לא על שום שהיה גיזן, דל-בשר ומצוי מק. כל זאת — כיוון, שהיה מתהלך אנה ושוב כארי בסוגר. היה חפוז ומ' איט, עוצל וממלל ואינו יודע מנוח. דומה היה להר געש כבוי, שניעור לפתע וחפץ לפרוק מוסרותיו בלבה בוערת, שופעת. לבו פרפר ופעם במ' טולטלת והכביד עליו את הנשימה. למפיקים, פעמה בקרבו, באת-הכרתו, הרגשה כי הנה... הנה... עוד רגע... והוא כורע תחתיו בפישוק ידים ורג' לים מבלי כל נשמה באפו.

דנון יוסף היה שרוי במין אקסטזה שכונו. ולא מפני שנקפו לבו על מה שעשה, אלא, ממה שחושש היה לגזר הדין. וזאת — בגין אותן המכות שהם. פ. הכהן, היו אלו מכות נאמנות ועד עולם לא ישכחן. הוא — ט. ר. והמ' פקד — מפקד פלוגה, זכיצד זה יוכל להשיב לו כגמולו. הוא צריך לשתוק. דבר לא יאמר לפני המג'ד. לא יש מעוהו, כיוון שעבר עבירה, כיוון שנפ' קד ימים כה רבים, וכך גמלה בלבו ההחלטה — לא לתרץ מעשהו. לא הוא לא עשה עצמו לחוק. ואפילו יניחו חבל לצווארו, ואפילו יצמיתו חייו בכדור של עופרת... לואי והיו עושים כך.

ליל אפלה. ממש — חשכת מצרים. הכל היה סמוי ומוסתר ומבקש מפלט

באפוליות. דבר לא ראית ממרחק מטר והלאה. דומה — שהבחנת רק בקצות האהלים, חודי המשולשים, המזד דקרים מול פני הרקיע הכהה שבעתיים. דנון היה מהלך אנה ושוב בצריף המגורים ומעלה מחשבות ומאויים.

כל אותה סביבה — היא שטח המ-גורים — הסואנת משך שעות היום, היתה דוממה ושוממה. הבחורים אצו לאולם הקולנוע. הוא — דנון — לא הלך. אין נפשו מתאחזת לתענוגות כגון אלו. הוא רוצה להסתלק מכאן, להמלט על-נפשו, החוצה. העירה, נפשו כמהה, תחיתו עורגת אל נצרה. אשה. בחורה. סתם בחורה. הוא מוכרח לצאת מכאן. איש לא יוכל למנוע אותו מכך. כעת — שמש המחנה. נפש חיה בל תראה. כעת — יכול הוא להסתלק, לנסוע, לחוש אלי דרור.

הנה, שם הכביש. במרחק 330 מ' מכאן. שם הכביש רומז והמכוניות אצות חופזות ואור פנסיהן מבלית מרחוק. לו היה שוהה שם, ליד הכביש, מן הס-תם היתה אחת המכוניות לוקחתו, ותוך שעה היה בביתו. כן, צריכים להס-תלק. עתה — שעת הכושר הנאותה ביותר. מיד, יש ליטול את החפצים ולהסתגן דרך הגדר. הביתה.

ככה הררה דנון עד, שלפתע זנק ממקומו והחל אוסף, מקבץ ומערה בק' דחנתות חפצים על גבי חפצים אל תוך תרמיל הגב. כשמלאו כדבעי, הטילו על גבו וחפו בינות האלים אל עבר הגדר. לא, לא אל השער. חס וחלילי לה. שוטרי הגדוד היום בריות בלתי אהודות, איש להתרחק מהן. אם ית-פסוהו — לא ירפו ממנו.

התקרב אל עבר הגדר. לרגעים היה משתטח מלאו קומתו ווחל על אר-בעת. לפתע, נתקל בשלד של פה. לע-זאול! קול צליל עמום הסתלסל.

מי שם? זנק אל פנים התעלה ותחב פניו אל תוך העפר הלח המטולל. היה מוטל כבדמיגן, ללא גיע וניד. שני שוטרים גדודיים התקרבו, שהו קמעה, בדקו מה שבדקו והמשיכו בדרך. לבו של דנון הלם בעצמה. אה, שבח לבורא. הלכו להם. קפץ ממקומו, דלג וחפו הלאה, במעלה הגבעה, שמה מקום הפירצה. פירצונת עלובה, שכמעט אין להבחין בה. ידועה למתימסטר בלבד, אלא, שמחר-מחרתיים יגלוהו חרתנים, ידועי עבירה, ומיד תיהפך לסוד גלוי. ואו, ברי הדבר כי ימהרו ויסתמיהו. הנה היא, השליך דנון צוררו אל מעבר לגדר והחל דוחף ודוחק עצמו מבעד לפירצה. היה מאמץ כל כוחו עד שנתרבה. יצא ועבר ועמו מספר שריטות וקריעה פה ושם. אפס — אפסים. דבר של מה-יבכך.

החל צועד מאוששות אל עבר הכ' ביש. הלוך והתקרב אל עבר המכוניות הדולקות אחת אחר רעותה. שם, צע-דים מסטר לפניו.

הר. ס. ג. היה מצעק ומגדף שם, ליד הדלת. העבריינים נתכנסו אחד אחד. קולטים דברי מוסר, נושאים את העונש בגאון וחוזרים כלעומת שנכנסו. דנון זרק מבט מהומם ומעומם בש' או עבריינים שרחשו מסביב. גם בהם יש כאלו, שנפקדו. מהם — שקצו בחי משמעת ושיגרה, נטשו המחנה, למען ישאפו אחר רחי דרור ציבילי (וד' רוד פירושו — עשה מה שלבך חפץ, ככל העולה על רוחך). מהם — שאבדו ממוגם במשחקים אסורים וחפזו העירה לצבור ממון. מהם — הטובים ביותר — עשו דין לעצמם ושהו בביתם למען סעוד אשה חולה, הורים ישישים, תשושים.

אלה יש עילות. אצלו מצויה עילת העילות. אלא, שהוא לא יאמר דבר. אפילו היה אומר — לא היו מאמינים

לו. הוא שנוא עליהם, הם בונים לו, פוגעים בו.

הוא לא יאמר להם כי רוצה היה לעבוד, בכל עבודה קשה. אילו הטילו עליו עבודת סרף, מאותן העבודות ששכרן בצדן — היה עושה זאת. רוצה היה להרויח כסף. לצבור ממון. רוצה היה לשאת אשה. הוא חפץ באשה. בכל מאודו. אשה משלו שתסעד נפשו וגופו כשיבוא לחופשה.

הוא לא יאמר להם כל זאת, כי שנוא הוא עליהם. ישימוהו לצחוק. הם בונים לו והילכך הכהו המ. פ. מכות נמרצות. התעלל בו, עשה ממנו "סמרטוט".

מדוע אינם קוראים לו. הנה נכנסים מכירו ומידועי. אותו אינם קוראים. אין זאת אלא שמשאירים אותו לאח-רונה. להכותו מכה נצחת.

טפוי!

פלט ריקה ולא נרגע, רק שוב ולא נרגע.

שעת הצהררים עברה זה לא כבר ודנון עדיין — על מטתו. חבריו סבו רים כי מחצית חייו מבלה הוא במי-טתו. הוא — דנון — אינו אץ לפרך טענתם. הפעם — שוכב הוא על מיטתו מתוך סיבה פשוטה בתכלית הפשטות. נותרה לו שעה אחת בלבד עד הראיון עם המ. פ. ודבר אין לו לעשותו עד אותה שעה. הוא, כידוע, "עצבני" הנהו וכל עבודה לא יעשה. תאמרו — שמא יוסיט לו קמעה? הבלים. אין לאן. להסתלק שוב — אין הוא חפץ. הס' פיקו לו אותם ששה עשר הימים.

זה ימים מספר מאז חזר למחנה. למעלה משבועים שהה בעיר ושבעה ימים רצופים עבד בכל עבודה שהיא. מכל הבא ליד. קבץ לירות מועטות וחיפש כלה. פשוטו כמשמעו — כלה. זה שנה תמימה שואף הוא לשאת אשה, אלא, שהצבא מנע ממנו להוציא החל-טתו לפועל. היה בידו סכום כסף, שבוי ביו בחישי צבא ראשוניים. והרי כל חתן יודע: בלי כסף אין נושאים בחורה. שבוע עבד עבד ולאחר כך הלך אל אסתר, זו הנערה מהשכונה. זו "שמתה" להתחתן. אלא דא עקא. כשבא עדיה ויציע לה הצעת-נישואין, סירבה לו. אמרה, כי אינה חפצה בו. ודנון — בערה בו חמתו עד להשחית. כלום תהיה לשטות בו? הן לפני חדשים מספר רצתה בו והוא הרי הלך, שם נפשו בכפו, עבר על החוק, נטש המח' זה ונמלט מעבר לגדר. ספוי הוא לער' נש ולמאסר וזו — אינה חפצה בו! איננה יכולה לחכות ותר' — אמרה לו. אינה רוצה חייל — אמרה לו. רוצה עשיר — אמרה.

נטל צוררו והחל משוטט בארץ. לארכה ולרחבה. ימים מספר שוטט למען השכיח כאבו וכשראה כי עוב רים הימים וחולפים — נתבהל. חשש להפקד 21 יום פן יהפך ל"עריק" ויענש כפל כפלים.

זה ארבעה ימים נמצא הוא במחנה והבחורים ממררים את חייו. היו עטים עליו כשיות. נזים לו ומפריזים בגודל העונש שיוטל עליו. היו שחים לפניו שמועות שקלטו, כביכול, מחדר הקצי-נים ומשחירים עולמו. סופו שנתמלא תלחלה והחליט לשים עצמו משוגע, עצבני.

הושיבוהו כמעצר עד למשפט. החל עושה שם צרות צרורות. הוציאוהו והו' שיבוהו שנית במעצר. עד למשפט אצל המג'ד. החל טוען כי אינו יכול להיות כלאו בדי אמות של חדר צר. זה מדכאו ומעבירו על דעתו. הוציאוהו מן המעצר וצרפיהו שנית לפלוגה. חשש להיות מובא למשפט פן יטילו עליו עונש, בעוד שהוא חף מכל עון וחטאת.

המשך להיות "עצבני" אף במחלקה, היה עושה מעשים משונים, מנפץ ומש'

בר חפצים והוסף חדר המגורים על פיו. ואמש, תקפהו מין שגעון גואל. נטל "סטן" בידו והחל משלח כדורים לכל עבר. מזלו שלא פגע באיש. אלא, כמדומה לו, שבזאת עבר על המידה. אחרת לא היה המ. פ. מזמינו היום למשרדו.

דנון. "כן ז".

המ. פ. קורא לך. "קם והלך אל משרדו של מפקד הפלוגה. כשהגיע נוכח, כי נפש חיה אינה נראית במשרדי המטה. היה הד' בר משונה בעיניו. לא הר.ס.פ. לא המזכיר, מקרה בלתי רגיל. היסס קמ' עה ונכנס לחדרו של המפקד. הלז חסך דברים מיותרים, קם מכסאו, הת' קרב ונעמד ליד דנון.

דנון, האם אתה משוגע? "כן. אני משוגע. אני עצבני נורא."

"מדוע ירית עם ה"סטן"? "אני רוצה בדיקה רפואית."

"אני שואל אותך! מדוע ירית עם ה"סטן"? "אני לא יכול להשתלט על עצמי..."

אני לא יודע מה אני עושה... אני עצ' בני... אני... אני... לפתע חשכו עיניו. לא, לא יתכן.

המ. פ. סטר לו על פניו! המפקד הכה אותו. דנון הרים ידו וניסה להשיב מכה כנגד מכה, אלא, שלא הצליח. המ. פ. החל מכהו מכות נאמנות. החל דנון זועק ומצעק:

"אל תכה אותי! אין לך רשות לעשות זאת! אני מזהיר אותך! אל תכה אותי! אמא! הוא הורג אותי!" הוא זועק והמ. פ. ממשיך בשלו, כשהוא מסגן מבין שיניני:

"אתה מרגיש היטב מה שעושים לך, הא, משוגע שכמותך! תמשיך להיות משוגע אצלי, הא? תמשיך לה-יות משוגע, הא?"

אור דנון כל כוחותיו ופרץ מחדר המפקד, זועק וצוחה. כשהלו דולק אח' ריו. סופו שתפסתהו, כשכל המחנה עומד ומבובן, מיד כלאוהו והעבירו משפטו למג'ד.

דנון יוסף! הרעים הר. ס. ג. קולו. "דנון, דנון! זרוהו מכריו סביב והר. ס. פ. עומד עליהם.

נעץ בהם מבט גדוש איבה ושנאת אדם.

"עמוד פה. חבוש את כובעך כהל' כה... קדימה צעד! שמאל ימין, שמאל ימין! על המקום דרוך!... עמוד...!" המג'ד העיף מבט חז וקצר על הנא שם. ראה לפניו טמטום של פנים. גיי דים משורגים עמוסים דם מעיק. לוהט.

"אתה ט. ר. דנון יוסף... מספרך 534567... אתה נאשם בזאת, כי נפקדת מהמחנה במשך 16 ימים רצופים מתא-ריד..."

שתיקה. "מודה באשמה?"

שתיקה. "מודה או לא מודה! פתח סך!"

הרעים הר. ס. ג. "מודה..." קול ענות חלושה. לפתע פתאם קרה הדבר וכל הלהט גז. המתח ירד. עצביו התאבנו. דומה — נטלו הימנו חושינו, תחושת החיים. הרגיש עצמו עייף עד מות, שבור ורצוף. כמעט ולא הגיע לאזניו דבר.

"מדוע גשית זאת?" "שתיקה.

מה, אינך יכול לדבר?!" "שתיקה.

"יש בטיך מה להגיד?" "אין..."

המג'ד: "כיוון שאין סיבות מקי לות לעצם המעשה וכיוון שהנך ט. ר. החייב לשמש דוגמא ומופת... הרינו דן אותך... 21 ימי מאסר וניכוי מש' כורת עכוני ימי המאסר ועבור ימי העירך מן המחנה..."

מה! מה קרה לבחור הזה? קר' או לרוטא. כמדומני שאבד הכרתו..."